

og konan sínar egnu speglmyndir í tí stilla, svarta vatninum. Vardur av paviljongini øðrumegin og tí høga múrinum hinumegin, ið húsnum nákað burturfrá, feldi Axel seg rólígan og tryggan, slættin, har mann-fjöldin alsamt tók seg fram, var ein marra, sum hann ekkaleysur var vaknaður úr. Íti hann legði armin um ta mjúku miðjuna á konu síni og trýsti hana kerliga inn á økslini, var tað honum greitt, at hann ikki hevði fevnt hana í mong ár, hóast teirra tilvera saman hevði verið tíðarleys, og hann mintist sum var tað í gjár tað hann fyrstu ferð hevði fært hana til hesi húsini at búgva.

"Axel", spurdi kona hansara við bráðligum álvarsemi, "aðrenn havin doyr ... kann eg henta tað seinasta blomstrið?"

Hann skilti hennara bøn og nikkaði spakuliga.

Tey komandi kvöldini hentaði hann tey seinastu blomstrini, eitt fyrri og annað eftir, og læt bara ein einasta líflán knubba, sum vaks beint undir terrassuni, standa eftir til konu sína. Hann hentaði blomstrini sum best bar til, taldi ella drýggjaði tey ikki, um tað var neyðugt, tók hann tveir ella tríggjar knubbar í senn. Harkaliðið hevði nú tikið seg upp um tann næsta og tann triðja kambin, ein ómetaligur ríðil av tí strevandi mannaætt, hyljandi allan sjónarríngin. Av terrassuni sá Axel skiliga teir skjólkandi skararnar óta seg við bit og slit niður í gilið og upp móti tí seinasta kambinum, av og á hoyrdust ljóðini frá røddum teirra, og innimillum ilsinnsiróp og pískasmellir. Trævogarnir skinklaðu úr einum borði í annað á hellandi hjólum, koyri-sveinarir kýttu seg at stýra teimum. Tað Axel dugdi at síggja var ikki ein tann einasti í múgvini vitandi um nakra endaliga kós. Hvør einstakur flutti seg frameftir beint í hølunum á undanmanninum, og tað einasta eindarpunktíð var at finna í viddini á tí samlaða hópinum. Hóast tað var hópisleyst, vónaði Axel, at tann veruligi miðdepilin, sum nú var væl undir sjónarrínginum, kanska fórkaði seg ein annan veg, og at mannamúgvann so líðandi fór at broyta kós, sneiða burtur frá húsnum og víkja av slættanum sum fjarandi sjógvur.

Tá hann hentaði tíðarblomstrið tað næstseinasta kvöldið, var tað fremsta radið av harkaliðnum komið upp á tann triðja kambin og tustu upp um hann. Meðan hann bíðaði eftir greivinduni, hugdi Axel eftir teimum báðum blomstrunum sum eftir vóru, tveir smáir knubbar, sum tað næsta kvöldið fóru at flyta tey bara nakrir fáar minuttir aftur eftir. Glasstelnarnir á teimum deyðu blómumum peiggjaðu stívur upp í loft, men allur blómi var horvin úr havanum.

Morgunin eftir stákaðist Axel í frið á bókasavninum, har hann læsti tey sjáldsamaru handritini inn í tey glastaktu skápini millum gongirnar. Hann gekk spakuliga oman ígjøgnum portrettgangin, stóvaði hvørja mynd av væl og virðiliga, ruddaði skrivarborðið og læsti hurðina eftir sær. Seinna-partin stákaðist hann í stovnum, gav spakfóru konuni eina hond, meðan hon pussaði prýðislutir og rættaði vasar og bringumyndir.

Um kvöldið, tá sólín fór niður aftan fyri húsini, vóru bæði móð og støvut, og tey høvdu ikki tosað saman allan dagin. Tá ið konan skuldi fara yvir í musikkstovuna, rópti Axel hana aftur.

"Í kvöld skulu vit henta blomstrini í felag, elskaða", segði hann rólíga við hana. "Eitt til hvønn".

Hann kveitti upp um múrin. Minni enn hálvan fjórðing burturi hoyrdu tey tað øgiliga doyvdra dunið frá tí klødduta herinum, sum trokandi nærkaðist, glintíð av jarni og brestin av koyrlum.

Axel var kvikur at henta sína blómu, tað var ein knubbi ikki størri enn ein safíur. Íti hon blakraði, fjarði gangurin uttanfyri eitt bil, mentist so aftur.

Axel læt eyguni aftur fyri larminum og hugdi rundan um seg at húsnum, taldi tær seks sülurnar í süluganginum, hugdi so út yvir plenuna at tí silvurblanka vatninum, hvørs vatnskorpora speglaði ta seinastu kvøldarglæmuna, og síðani at skuggunum sum rørdust undir teimum høgu trønum

og toygdu seg eftir tí skróvturna svørðinum. Hann drálaði við brúnna, har hann og konan høvdu staðið arm í arm so mangt summarið

"Axel!"

Rómurin uttanfyri brølaði út í luftina, túsund røddir geylaðu bara tjúgu ella tretívu fótur burturi. Ein steinur kom sendandi upp um múrin, brast niður ímillum tíðarblomstrini og kvetti fleiri av teimum broysknu stelkunum. Greivindan rann yvir til hansara, íti ein grótrið aftrat skramblaði móti múrinum. So kom ein tungur tigulsteinar singl-andi gjøgnum luftina beint uppi yvir teimum og sorlaði eitt av vindeygnum í vakstrarhúsnum.

"Axel!" Hann tók armarnar tvørtur um hana og rættaði silkslipsisíð íti økslin á henni bar við tað millum uppsløgini.

"Skjött, elskaða, tað seinasta blomstrið!" Hann færdi hana oman gjøgnum trappurnar og út í havan. Hon tók um stelkin við sínum diamantglitrandi fingur, sleit hann snøggliga og helt honum í lógvunum.

Eitt bil minkaði málageipið eitt sindur og Axel sissaði seg. Í tí hjarta ljósinum, sum glitraði úr blómuni, sá hann tey hvítu, bangnu eyguni á konu síni. "Halt un: hana so leingi tú kanst, elskaða, til tann seinasta tegrin doyr".

Saman stóðu tey á terrassuni, greivindan helt um tann glógvandi, doyggjandi gimsteinin, luftin seig inn at teimum, meðan røddirnar uttanfyri aftur harðnaðu. Harkaliðið hamraði á tað tunga jarnportið, og øll húsini skulvu av brestunum.

Meðan tann seinasti ljósglottin streymaði burtur, hevði greivindan lógvarnar upp í loft, sum slepti hon einum ósjónligum fugli, so samlaði hon sitt mót fyrri seinastu ferð, legði sínar hendur í tær hjá manninum, og hennara smil var líka so strálendi sum tann horvna blóman.

"O, Axel!" rópti hon.

Myrkrið skjeyt seg niður yvir tey, sum eitt svørð.

Við stunan og blótan kom útjaðarin á harkaliðnum til tær knæhøgu leivdirnar av múrinum, sum umgyrði tofurnar av góðs-inum, tey drógu trævogarnar upp um hann og víðari gjøgnum tey turru hjólsporini í tí sum einaferð hevði verið ein prýðilig innkoyring. Tofurnar, sum einaferð høvdu verið ein rúmlig villa, megnadu nóg illa at steðga hesi mannaættar endaleysu flóð. Vatnið var tómt, niðurdottin tró lógu og rotnaðu á botninum, ein gomul, rustað brúgv var smokkað niður í tað. Ókrútið var runnið upp í slokk millum tað síða plenu-grasið, breiddi seg eftir teimum skryðdu gøtunum og upp um tey tilhøgu grót-skylini.

Terrassan var sprungað nógvastaðni, og høvudsparturin av mannamúgvuni stýrði beint yvir um plenuna, fram við teimum sorlaðu húsnum, men eini tvey av teimum forvitnaru klintraðu niðaná og leitaðu millum útveggjarnar. Hurðarnar vóru rotnaðar av hongslunum og gólvini niðursmokkað. Í musikkstovuni var eitt gamalt kembalo høgt til pinnabrenni, men nakrir fáir tangentar lógu enn í stóvinum. Allar bókurnar vóru sópaðar av hillunum á bókasavninum, løriftini vóru sundurkarvað, og gyltar rammur sløddust um gólvíð.

Tá ið høvudsparturin av harkaliðnum kom til húsini, fóru fólk at klúgva upp um múrum allastaðni. "Ú bleiv trokan, fólk stumlaðu niður í tað turra vatnið, tustu eftir terrassuni og trokaðu seg ígjøgnum húsini móti teimum viðopnu norðurdur-unum.

Bara eitt umráði stóð ímóti tí endaleysu flóðini. Beint undir terrassuni, millum tað brotnu balkongina og múrin, var eitt tætt kjarr av tornarunnum, seks fótur høgt. Tey stingandi blóðini vóru ein ógjøgnumkomiligur hópur, og fólkini gingu varliga rundan um hann, íti tey varnaðust, at ein belladonna var fløkt upp í greinarnar. Tey flestu høvdu so nógv um at vera ikki at snáva á millum tær endavendu flisarnar, at tey ikki hugdu inn í miðjuna á tornarunnum, har tvær standmyndir úr gróti stóðu líð um líð og stardu út yvir lendið av teirra vælvarða hyggjargarstað. Tann stóri figurin var standmyndin av einum skeggvaksnum manni í jakka og rullukraga, við stavi undir

arminum. Undir liðini á honum stóð ein kvinna í kynstrugum, síðum kjóla, vindur og regn høvdu ikki rinið við tað mjáa, friðsæla andlitið. Við vinsturu hond helt hon leysliga um eina einstaka rósu, tey yndisliga dánaðu krúnbløðini vóru so tunn, at tað næstan sást ígjøgnum tey.

Íti sólín slóknaði aftan fyri húsini, kveitti ein einstøk strála ígjøgnum ein brotnaðan

múrlista, rakti rósuna, skygdi av krúnblaðakransinum yvir á standmyndirnar og upplýsti tað gráa grótið, so tað eitt stokkut bil ikki var til at skilja frá tí langt síðani fúnaða holdinum á standmyndanna upp-runafólkom.

Hanus Andreassen týddi

Pauli Ellefsen p/f

Statsaut. revisor

Skrivstovustarv

Fyri P/F Eimskip í Føroyum verður søkt eftir skrivstovufólki til inn- og avskipping-ardeildina.

Starvið

Arbeiðið fevnir um alt vanligt skrivstovuarbeidi við høvuðscenti á fyrireiking og gerð av farmabrøvum.

Harumframt fær starvsfólkið ábyrgd av ávisum uppgávum og tænastrum vegna viðskiftafeløg.

Talan er um eitt áhugavert framtíðarstarv í einum spennandi umhvørvi.

Lønin verður ásett eftir útbúgving og royndum.

Umsøjarin

Tann, ið settur verður, skal vera kundavinarligur og hava hollan kunnleika til danskt og enskt.

Royndir innan skrivstovuyrki og telduarbeidi eru neyðugar.

Umsóknin

Umsókn við upplýsingum um royndir og útbúgving verður at senda til KPMG Paula Ellefsen p/f innan 20. august 1996.

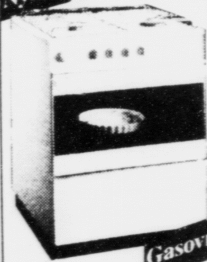
Fleiri upplýsingar fáast við at venda sær til Jonny Kruse.

Postsmoga 3258, FR-110 Tórshavn
Tlf. 14944, Fax 16307

Gasskomfýrar á goymslu

Nýhed

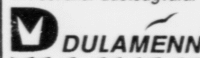

Føroya Gasssøla

Akranesgøta 2 - Tórshavn
(við Velbastavegin) - Tlf. 15544

Posar, bustir og slangur til flest allar dústsúgvarar

Dr. Jakobsgøta 15, 100 Tórshavn, Tlf. 14636

VIKING LOTTO

viku nr. 32, 07.08.96

Vinnaratal: 2 - 11 - 21 - 22 - 44 - 47

Eykatal: 6 - 17 - 19

Prognosa:

6 vinnaratal 1.715.192 kr.

5 vinnaratal +

1 eykatal 67.229,- kr.

5 vinnaratal + 5.775,- kr.

4 vinnaratal 148,- kr.

3 v. tel + minst 1 eykatal 52,- kr.

Sosialum: tekur onga ábyrgd

av møguligum vilum.

ROKKJALLARIN

Vit átaka okkum at selja fyri fólk.

Eisini keypa vit deyðsbúgv.

Rokkjallarín - Tlf. 11990

Tinghúsvegur 42 - 100 Tórshavn